

Chương thứ 2

VẠN VẬT QUY NGUYÊN

Họ có ba người đều vụn nhỏ phục, người có niên kỷ độ tứ tuần chột nhìn

vị văn nhân có niên kỷ cao hơn đôi chút hỏi :

- Nhị lão gia tin chắc y sẽ đến ?

Vị văn nhân cao niên gật đầu :

- Gia huynh dù sao cũng có một thời nhận làm sư gia cho Hà Tử Kiên, cốt nhục duy nhất của y. Hôm nay là tròn ba năm sau ngày gia huynh đột tử, lễ cúng đàn này lẽ nào y không đến dự ?

Văn nhân công tử người có niên kỷ thấp nhất so với hai văn nhân kia chột lên tiếng với sắc mặt căm phẫn :

- Nhị thúc phụ và đại cử đã dò xét kỹ chưa ? Song thân của hài nhi là do đích thân họ Hà hãm hại ?

Nhị lão gia gật đầu :

- Hài tử chớ quá lo lắng, thúc phụ và Tôn đại cử của cháu sau ba năm dò xét, dựa vào lời trăn trối khẩn nguyện của lệnh tôn, giờ đã biết chắc chắn chính họ Hà là hung thủ sát hại thân mẫu của hài tử.

Vị văn nhân kia chính là đại cử của gã thiếu niên nọ giải thích thêm :

- Trước khi lâm chung, tuy lệnh tôn không nói rõ hung thủ là Hà Tử Giang, thân phụ của Hà Tử Kiên, nhưng ngoài họ Hà ra đâu còn ai khác từng được lệnh tôn coi là thân cận ? Và lại thi thể của lệnh tôn lại được phát hiện ngay sau Hà gia trang, đại cử nghĩ chỉ có họ Hà là kẻ đáng nghi. Huống chi, quanh nơi này trăm dặm chỉ có Hà Tử Giang là nhân vật duy nhất am hiểu về võ công, từng quen biết nhiều nhân vật giang hồ trong Hắc đạo.

Văn nhân công tử thêm phần nộ :

- Mạnh gia bao đời chỉ là hạng văn nhân bạc nhược, chưa từng gây thù chuốc oán với ai có sao Hà Tử Giang đang tâm sát hại ?

Nhị lão gia thở dài

- Hạng văn nhân như chúng ta đâu thể hiểu nổi tâm địa của giới giang hồ ? Chúng ta chỉ biết như mọi người rằng chỉ cần một hiềm khích nhỏ là đủ cho bọn giang hồ tàn sát lẫn nhau và sẵn sàng vì thế mà gây bao cảnh thương tâm. Còn muốn biết nguyên nhân tại sao Hà Tử Giang hạ thủ, thúc phụ nghĩ, phải là do Hà Tử Giang tự miệng nói ra.

Tôn đại cử tán đồng :

- Không sai. Và đó chính là kế mà chúng ta định thực hiện ngay hôm nay, nhân lúc Hà Tử Giang theo nghi lễ phải đến đây thắp vài nén nhang cho vong hồn người đã khuất.

Chợt ở bên ngoài có tiếng vọng vào :

- Hà gia, thiếu gia Hà Tử Kiên đến.

Nhị lão gia vội bảo vị công tử nọ :

- Hà Tử Kiên đã đến nhất định phụ thân y là Hà Tử Giang cũng sẽ đến.

Mạnh Đạt Nhân người mau lấy lại vẻ mặt bình thường chớ quá lộ liễu sắc thái căm phẫn khiến chúng sinh nghi.

Đoạn quay qua Tôn đại cửu nhị lão gia bảo :

- Phiền Tôn huynh thay mõ, lo sắp đặt mọi chuyện bên trong trang như chúng ta đã bàn bạc. Đừng để lộ chút nghi vấn nào mà hỏng việc.

Họ Tôn trước khi quay lưng bước vào trong còn quay lại căn dặn vị công tử họ Mạnh :

- Do vẫn mang tang phục, Mạnh nhi nếu không dần nổi lòng căm phẫn thì cứ thể hiện sắc mặt trầm trầm. Họ hà có thấy thì vẫn nghĩ là do Mạnh nhi hãy còn đau lòng dù song thân đã mất cách đây ba năm.

Mạnh Đạt Nhân lộ vẻ cảm kích :

- Để báo thù cho song thân phiền đại cửu như thế này, hài nhi thật không biết phải nói sao cho hết lòng cảm kích.

Họ Tôn xua tay chân vẫn thoăn thoắt bước đi :

- Ta giúp Mạnh nhi cũng là tự giúp ta. Nào phải ta không đau lòng khi được tin tiểu muội của ta, Mẫu thân của Mạnh nhi đột nhiên mệnh chung trong khi tuổi hãy còn xuân sắc ? Đừng bao giờ nói với ta hai chữ cảm kích đó nữa.

Nhị lão gia chợt dùng tay chỉnh qua y phục :

- Ổn rồi. Mọi việc cứ để ta lo liệu. Mọi thù của Mạnh nhi tất sẽ được báo.

Đúng lúc này Hà Tử Kiên tuy cũng bận nho phục nhưng dáng đi nhanh nhẹn và linh hoạt cũng bước vào.

Gã vòng tay thi lễ khấp lạy :

- Tiểu điệt tham kiến Nhị sư thúc và Mạnh hiền huynh.

Nhị lão gia gật đầu nói nhanh, trước khi Mạnh Đạt Nhân vì mối thù đang thân đang hậm hực nhìn Hà Tử Kiên chực phát tác :

- Lệnh tôn Hà lão gia sao vẫn chưa đến ?

Hà Tử Kiên khẽ cúi đầu :

- Mong nhị sư thúc lượng thứ, gia phụ vì thân thể bất ổn nên hôm nay sẽ không đến.

Thoáng giật mình Nhị lão gia sau đó trầm giọng :

- Không thể như thế được. Hà - Mạnh nhị gia bấy lâu nay vẫn là bằng hữu thâm tình, sau ba năm cư tang, hôm nay là đại lễ cúng đàn cầu siêu lần cuối cho sư phụ và sư mẫu của thiếu gia, lệnh tôn không đến sao phải lẽ ?

Hà Tử Kiên cười gượng :

- Gia phụ rất áy náy về chuyện này. Nghĩ lại nhất tự vi sư bán tự vi sư, Mạnh sư phụ dù sao cũng có công khai tâm dạy dỗ điều lễ nghĩa cho tiểu điệt, gia phụ vì bất ổn nên không đến quả là không nên không phải.

Nhị lão gia cười lạt :

- Biết là không nên không phải, nhưng không lẽ chỉ đến dùng một chén rượu lạt lệnh tôn cũng không nể mặt sao ?

Hà Tử Kiên cúi thấp đầu :

- Mong nhị sư thúc lượng thứ. Nay tiểu đệ được lệnh nghiêm đường thay mặt gia phụ chịu sự trách phạt của Mạnh gia.

Nhị lão gia bật cười :

- Thiếu gia đương nổi sao ? Nếu vậy thì được! Mạnh nhi ! Mau thấp hương cho Hà thiếu gia.

Biết đã đến lúc, Mạnh Đạt Nhân vội che giấu lòng căm phẫn, thấp sẵn ba nén nhang trầm và tự tay đưa cho Hà Tử Kiên.

Nhận ba nén hương, Hà Tử Kiên nhìn Mạnh Đạt Nhân lo lắng hỏi :

- Mạnh hiền huynh vẫn còn đau buồn về cái chết của lệnh tôn và lệnh đường ư ?

Định không lên tiếng nhưng câu hỏi của Hà Tử Kiên đã làm mọi lời nói của Mạnh Đạt Nhân phải bật ra :

- Hà Tử Kiên ! Nếu là ngươi, nếu thân phụ thân mẫu ngươi bất ngờ đột tử, chết không minh bạch, liệu năm mười năm sau đó ngươi có dễ người ngoài hay không ?

Nhị lão gia chợt hắng giọng :

- Sao lại thế, Mạnh nhi ? Hà thiếu gia vẫn chưa thấp hương cái chết của song thân hài tử liệu có liên quan gì đến Hà thiếu gia, cố sao hài tử định h trút giận lên đầu Hà thiếu gia ?

Quay qua Hà Tử Kiên, nhị lão gia cố giữ vẻ tươi cười :

- Lời của Mạnh nhi dù sao cũng đúng, Hà thiếu gia xin đừng vì thế mà bận tâm. Hãy mau thấp nhan trước bài vị của nhị vị sư phụ sư mẫu.

Hà Tử Kiên gượng cười nói với Mạnh Đạt Nhân :

- Mạnh hiền huynh hỏi rất phải. Nếu là đệ ắt đệ khó lòng người ngoài.

Rồi đưa mắt nhìn bài vị đặt ngay trước mặt nói :

- Sư phụ, sư mẫu ! Đệ tử đã nguyện với lòng sẽ có ngày đệ tử tìm được minh sư để luyện võ công. Khi đó, đệ tử quyết không buông tha kẻ nào đã nhẫn tâm sát hại sư phụ sư mẫu. Ở chốn tuyên đao, lời của đệ tử mong được sư phụ sư mẫu chứng giám.

Y cúi đầu hành lễ sau đó cúi đầu cắm ba nén hương vào bát hương trước mặt.

Và khi y lùi về, lưng y suýt chạm phải người vừa bất ngờ đứng ngay phía sau y.

Y quay lại :

- Là Tôn lão bá ? Lão...

Không để y nói dứt lời, đại cử họ Tôn của Mạnh Đạt Nhân vụt trao cho y một chén rượu :

- Chén rượu này hy vọng thiếu gia lần cuối dùng với người đã khuất ?

Nhận chén rượu không hiểu sao thần sắc của Hà Tử Kiên cứ tái nhợt dần :

- Theo lẽ đương nhiên tiểu điệt phải dùng. Thế nhưng...

Lão Tôn cười thành tiếng :

- Thiếu gia đã chịu dùng là tốt rồi. Mời thiếu gia.

Chẳng dẫn đo Hà Tử Kiên ngửa cổ nốc cạn chén rượu.

Ngay sau đó lão Tôn lại ấn vào tay của Hà Tử Kiên chén rượu thứ hai :

- Chén rượu này là thay cho lệnh tôn xin mời Hà thiếu gia nhận cho.

Miễn cưỡng Hà Tử Kiên phải nhận.

- Đã có lời gia phụ căn dặn tiểu điệt nào dám khước từ ?

Y lại ngửa cổ uống cạn.

Đặt vào tay y chén rượu thứ ba lão Tôn bảo :

- Việc lệnh tôn không đến quả là đáng trách chén này phạt...

Bị men rượu làm cho ngây ngật, Hà Tử Kiên sáng khoái nhận luôn chén rượu thứ ba :

- Tiểu điệt đã nói rồi. Mạnh gia có phạt cỡ nào tiểu điệt cũng gánh chịu chẳng dám từ nan.

Và y lập tức uống cạn chén rượu thứ ba.

Xoảng !

Chén rượu trên tay y bỗng rời khỏi tay và rơi xuống nền đá vỡ toang.

Y chợt lão đảo :

- Sao lại thế này ? Cớ sao....

Lão Tôn cười thật to :

- Nếu ta đoán không lầm thì thế nào ngươi cũng được phụ thân ngươi truyền cho chút ít võ công. Qua đó, không lẽ ngươi không biết một mình ngươi vừa uống cạn ba chung độc tửu !

Hà Tử Kiên khuyu dần xuống:

- Độc tửu ? Sao lão muốn đầu độc ta ? Cớ sao lão nở lòng nào đối xử với ta như thế này ? Ta... Hự...

- Sao thế này Tôn huynh ? Phải chăng Tôn huynh dùng quá liều ? Nhờ y chết thật thì sao ?

Lão Tôn đắc ý :

- Không thể nào dùng quá liều được. Lúc được giao độc dược, mỡ cũng giải thích tường tận về việc có thể xảy ra. Hà Tử Kiên đâu thể dễ chết như thế nếu y chưa có cơ hội thú nhận tội lỗi mà phụ tử y đã gây ra cho tiểu muội của Tôn mỡ ?

Mạnh Đạt Nhân vụt xám mặt :

- Nhưng đại cửu hãy xem kìa. Dường như Hà Tử Kiên đã ngừng thở ? Có lẽ y đã chết thật rồi.

Thiếu điều muốn nhảy dựng lên khi lão Tôn đưa tay lên mũi Hà Tử Kiên :

- Không ổn rồi ! Y đã ngừng thở thật rồi. Sao lại thế này ? Ta đã hòa đúng một phân độc dược vào ba chén rượu vẫn chưa dùng đúng một phân cho

phụ thân của y mà? Hay là y có thể chất không đủ khỏe như ta đã nghĩ nên y không...

Chợt có tiếng gầm thét từ phía ngoài vang vào :

- Quả nhiên Hà Tử Giang ta đoán không sai. Đâu phải Tôn Bằng người cất công lặn lội từ xa đến đây đúng ngày hôm nay ? Nếu Kiên nhi có mệnh hệ gì. Tôn Bằng người chớ có trách trở mặt giết người để báo thù cho Kiên nhi.

Vút !

Bằng một bước nhảy vọt vừa nhanh vừa mạnh của người từng luyện qua công phu, Hà Tử Giang phụ thân của Hà Tử Kiên đã từ bên ngoài thần tốc lao vào tận bên trong.

Lão ngồi thụp xuống nhanh nhẹn xem qua mạch tượng cho Hà Tử Kiên. Đoạn lão trầm giọng bảo Tôn Bằng :

- Giải được đâu ? Nếu người lập tức giao ra ta hứa sẽ bỏ qua chuyện này, chỉ xem đây là ngộ nhận đáng tiếc, thế nào ?

Tôn Bằng kinh hãi lùi lại :

- Ta... làm gì có giải được ?

Hà Tử Giang chợt đứng lên :

Chỉ cần xem qua ta cũng biết đây là chất độc ngô công do bọn thủy khấu Hoàng Hà thường sử dụng. Và chúng lúc nào cũng mang sẵn thuốc giải bên người. Thế nào Tôn Bằng người có giao giải được hay không?

Tôn Bằng cố thu hết đờm lược để đứng lại :

- Cho dù có ta vẫn không giao. Thử hỏi, không lẽ ta không báo thù cho Tôn Thúy Ái tiểu muội của ta, đã cố tình bị người sát hại cùng lúc với trọng phụ là Mạnh Đạt Tử ?

Hà Tử Giang sa sầm nét mặt :

- Sao người dám bảo ta là hung thủ sát hại Mạnh Đạt Tử phụ phụ ? Dựa vào đâu chứ ?

Tôn Bằng hít một hơi thật dài :

- Dựa vào lời trần trời của Mạnh Đạt Tử. Chính y đã nói với Mạnh lão nhị một câu mà ta nghĩ đó là ám chỉ người.

Hà Tử Giang cười lạnh :

- Đó là câu gì ?

Tôn Bằng đưa mắt nhìn Nhị lão gia :

- Mạnh lão nhị...

Hiểu ý nhị lão gia chậm rãi buông lời :

- Đó là : bằng hữu bất khả vi bằng hữu...

Hà Tử Giang cau mặt :

- Chỉ dựa vào một câu nói vu vơ như thế sao Mạnh nhị huynh dám nghĩ đó là lời để ám chỉ Hà Tử Giang ta ?

Mạnh Đạt Nhân đến lúc này vụt hét lên :

- Lão đừng giả vờ không hiểu ! Từ bao lâu nay gia phụ nào có ai khác ngoài lão là bằng hữu ? Đã thế, nơi phát hiện thi thể gia phụ và gia mẫu lại ở ngay phía sau Hà gia trang, không phải lão là hung thủ thì là ai vào đây ?

Hà Tử Giang vừa lắc đầu vừa nhìn vào mặt từng người :

- Vì thế, vì nghi ngờ ta là hung thủ toàn thể mạnh gia từ trên xuống dưới đều đồng lòng sắp đặt mưu kế dùng độc tửu quyết lấy mạng hôm nay ?

Tôn Bằng gầm lên :

- Chẳng phải chỉ bấy nhiêu đó mà thôi. Bọn ta còn muốn người ở trước mặt bài vị của người đã chết phải cúi đầu nhận tội.

Hà Tử Giang cười khẩy và ung dung khom người nâng thân hình bất động của Hà Tử Kiên lên hai tay :

- Người giang hồ có câu, quân tử giám làm giám chịu. Ta không làm tại sao các ngươi lại nói ta là hung thủ lại còn bắt ta phải nhận tội ? Hừ ! Giờ thì ta phải đưa Kiên nhi về lo giải độc. Nếu Kiên nhi có mệnh hệ nào toàn bộ Mạnh gia các ngươi trên dưới hai mươi mạng ắc khó lòng thoát hiểm. Nhớ đấy, hừ !

Vẫn ung dung như thế Hà Tử Giang mang Hà Tử Kiên đi.

Tôn Bằng chờ cho Hà Tử Giang đi ngang tầm đột nhiên tung một cước vào hậu tâm họ Hà :

- Giết người phải đền mạng. Ngươi tưởng nghĩ ngươi có thể ung dung bỏ đi thế sao ?

Vù...

Bằng một cái quay người thập phần nhanh lẹ, Hà Tử Giang ngay khi quay ngược lại đã kịp co chân đạp mạnh vào cước chân của Tôn Bằng :

- Ta biết ít nhiều gì mấy năm qua ngươi cũng được bọn thủy khâu Hoàng Hà truyền cho chút ít võ công. Nhưng bằng vào sức ngươi chưa đủ bắt buộc ta phải nhân chịu điều mà ta không hề gây ra. Hừ !

Bị Hà Tử Giang đạp mạnh Tôn Bằng vụt quay tròn sau đó ngã lảo đảo quay thật thảm nảo.

Nhị lão gia họ Mạnh lo lắng nhìn Hà Tử Giang đi khuất hẳn :

- Nếu Hà Tử Kiên chết đi lời hăm dọa của hắn e không phải là lời nói suông. Chao ôi ! Sao chúng ta lại để sự việc đến thế này ?

Minh Đạt Nhân ngân ngai nhìn Tôn Bằng :

- Đại cửu nhớ xem chuyện này rất hệ trọng, liều lượng độc dược đại cửu dùng có quá nặng không ?

Tôn Bằng lắc đầu quầy quậy :

- Không nặng, không quá liều. Ta đã nói rồi mà. Huống chi như kế mưu đã bàn định chúng ta dù muốn cũng không thể vội vã lấy mạng y một khi y chưa nhận tội. Ta chỉ nghi ngờ không hiểu sao Hà Tử Giang xuất hiện qua đúng lúc, cho dù trước đó chính Hà Tử Kiên đã nói thân phụ y vì thân thể bất ôn nên sẽ không đến. Có vẻ như Hà Tử Giang đã đoán biết được ý đồ của chúng ta ?

Mạnh lão nhị càng thêm lo lắng cứ đi đi lại lại :

- Dựa theo như lời nói lúc mới đến, thì cũng đủ biết Hà Tử Giang đã có ý nghi ngờ. Nhưng chúng ta hãy khoan đề cập nguyên nhân tại sao nhất nhất cử động của Mạnh gia đều bị y phát hiện, mà hãy lo đối phó với trường hợp nếu Hà Tử Kiên chẳng may ...

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Quả như người thường nói. Hạng văn nhân đều bạc nhược. Đến việc sắp đặt kế mưu để mình bạch hai là hung thủ sát hại gia phụ gia mẫu ba năm trước chúng ta vẫn không thực hiện nổi. Lúc dụng độc lại dụng quá liều. Nói thật nếu chẳng may Hà Tử Kiên vong mạng mà nếu Mạnh gia bị Hà Tử Giang thăm sát thì cho dù bàn có trăm mưu ngàn kế cũng không thể ngăn cản nổi.

Tôn Bằng cũng thở dài :

- Ta cũng có cảm nhận như vậy. Đã là hạng văn nhân khó có thể dùng lực hoặc có những hành vi tàn ác như hạng võ biên. Cứ lấy bản thân ta ra làm bằng chứng vì muốn báo thù cho Thúy Ái, mẫu thân người ba năm qua ta tự đánh mất nhân phẩm hòa mình sống chung với phường đầu trộm đuôi cướp mục đích chỉ là luyện một ít chiêu thức võ học. Thế nhưng bao công sức ta bỏ ra vẫn không hơn nổi cái hất tay nhắc chân của họ Hà. Xem ra báo thù chỉ là điều vọng tưởng.

Mạnh lão nhị sợ sệt :

- Nói vậy, ý Tôn huynh muốn thừa nhận chuyện dụng độc quá liều là có thể ?

Tôn Bằng nhún vai :

- Tận nhân lực mới tri thiên mệnh. Mỗ chỉ biết tận lực mà thôi còn kết quả như thế nào đành phó mặc cho cao xanh dự định. Tuy vậy giả như Hà Tử Kiên vì thể chất bạc nhược chẳng may để cho độc công tâm mà chết. Ít ra là ai trong chúng ta cũng được an ủi là đã bắt được một người trong Hà gia đền mạng cho cái chết quá thê thảm của Mạnh Đạt Tử và Tôn Thúy Ái.

Mạnh lão nhị chột co rúm người :

- Nếu vậy tam thập lục kế tẩu đao vi thượng, chi bằng chúng ta hãy sớm ly khai chôn này, trước khi Hà Tử Giang gieo rắc tai họa để trả thù cho Hà Tử Kiên.

Tôn Bằng sau một lúc cau mày ngẫm nghĩ đành lên tiếng tán đồng :

- Vào lúc này có lẽ đó là kế sách cuối cùng chúng ta đành phải thực hiện thôi.

Quay qua Mạnh Đạt Nhân Tôn Bằng cười gượng :

- Mạnh gia trang hiện có Mạnh nhị coi quản, ý Mạnh nhị thế nào?

Mạnh Đạt Nhân nhìn Mạnh lão nhị :

- Nếu phải đi nhị thúc có ý định hỏi trang?

Mạnh lão nhị sợ đến suýt phải khóc :

- Làm sao ta dám quay về gia trang ở Giang Nam ? Hà Tử Giang dù không tìm thấy ta ở đây thì cũng phải biết tìm ở đâu. Không được ! Ta quay về chỉ tổ đem tai họa cho nhị thâm người mà thôi.

Mạnh Đạt Nhân quay nhìn Tôn Bằng :

- Ý đại cửu thế nào?

- Nói như nhị thúc của ngươi cũng đúng, chúng ta thật khó lường hết hành vi của bọn người giang hồ, nhất là lúc chúng phần nộ. Xem ra chỉ còn một nơi duy nhất có thể giúp ba người chúng ta dung thân một thời gian.

Mạnh lão nhị mừng rỡ :

- Là nơi nào Tôn huynh !

Riêng Mạnh Đạt Nhân thì nghi ngại :

- Sao chỉ có ba người chúng ta ? Toàn thể Mạnh gia nếu tính luôn toàn thể đại cửu và nhị thúc gồm đúng hai mươi hai người như Hà Tử Giang đề quyết kia mà ?

Tôn Bằng giải thích :

- Ngoài ba người chúng ta số còn lại đều là gia nhân, chúng ta đang trên đường đào mạng thật bất tiện nếu phải cuu mang hết từng ấy người. Ta nghĩ...

Mạnh Đạt Nhân hiểu lẽ :

- Tiểu điệt hiểu rồi, đại cửu muốn bọn gia nhân ly tán, ai về nhà người ấy ?

Tôn Bằng gật đầu :

- Dù muôn dù không thì đó cũng là biện pháp tốt nhất.

Mạnh Đạt Nhân chợt có thái độ quyết đoán khác thường :

- Đại cửu nói rất đúng. Được rồi ! Bàn về nơi chốn chúng ta sẽ đi, xin đại cửu và nhị thúc cứ bàn. Phần tiểu điệt sẽ lo giải thích cho bọn gia nhân, sau đó sẽ phân chia cho họ toàn bộ sản nghiệp bao đời tích góp của Mạnh gia.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Dù không thể tiếp tục cuu mang họ nhưng với chí ít, tiểu điệt nghĩ cũng phải gia ân cho họ lần cuối, giúp mỗi người một ít vốn liếng để sau này họ tự lo sinh ý. Chẳng hơn cứ để toàn bộ gia sản này cho Hà gia phá hủy. Tiểu điệt đi đây !

Mạnh lão nhị nhìn theo buột miệng than :

- Vậy là hết ! Trong Mạnh gia chỉ còn có Mạnh Đạt Tử, đại huynh của Mạnh mẽ là người thành đạt nhất, nhưng chỉ trong phút chốc đều tiêu tan. Ôi ! Lợi danh tài lộc tất cả đều là phù vân...

*

* *

Tôn Bằng bốn chôn nhìn Mạnh Đạt Nhân đang thu dọn hành lý :

- Việc của người đã sắp xếp đến đâu rồi ?

Tuy đang phải chọn lựa vật nào cần mang theo, vật nào cần vứt lại nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn đáp :

- Tiểu điệt đã phân chia cả rồi. Cũng đã cho bọn gia nhân từng người một theo nhiều hướng tuần tự bỏ đi. Hiện giờ ở Mạnh gia chỉ còn lại ba người chúng ta mà thôi.

Thuận miệng Mạnh Đạt Nhân hỏi Tôn Bằng :

- Đại cử và Nhị thúc đã bàn tính chưa ? Chúng ta sẽ đi đến đâu ?

Tôn Bằng miệng đáp nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn theo từng thứ vật dụng đang được Mạnh Đạt Nhân chăm chú chọn lựa.

- Ta có một bằng hữu hiện ngụ cách đây khá xa. Đó sẽ là nơi chúng ta tạm thời dung thân. Theo lời ta đề xuất thì lúc này nhị thúc người đã lên đường đi trước. Nơi ăn chốn ở như thế nào sẽ do nhị thúc người thu xếp. Nghe thế Đạt Nhân thu dọn nhanh nhẹn hơn. Và những vật được Đạt Nhân coi là không cần thiết ném tứ tung.

Sau cùng hành lý của Đạt Nhân cũng chỉ còn một tay nải gọn nhẹ.

Nghi ngại Tôn Bằng hỏi :

- Người chỉ mang theo từng ấy thôi sao ?

Mạnh Đạt Nhân cười buồn :

- Sinh mạng vẫn quý hơn sản vật. Hiềm một nỗi tiểu điệt chỉ sợ chưa quen với kiếp phong sương bằng không cả tay nải này tiểu điệt cũng không muốn mang theo làm gì cho vướng bận.

Tôn Bằng lại hỏi :

- Người không thể quên việc đèn sách. Sao ta không thấy người mang theo quyển kinh thư nào cả ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Thi thư đèn sách để làm gì nếu trong lòng vẫn mang nặng mối huyết hải thâm thù ?

Tôn Bằng tỏ vẻ bồn chồn lạ :

- Trước kia ta từng nghe mẫu thân người nói, người tình cờ mua được một quyển cổ thư ? Nó đâu rồi ? Sao người không mang nó theo ?

Mạnh Đạt Nhân thở ra :

- Sau khi lo lắng mọi hậu sự cho song thân, tiểu điệt có lần nhớ đến chuyện này và cũng thử kiếm tìm. Có lẽ trong lúc quá đau buồn quyển cổ thư đó đã được tiểu điệt để vào trong những vật hồi táng và đã chôn vùi cùng song thân.

Tôn Bằng thóang thất vọng :

- Người tìm kỹ chưa ? Người thật sự không tìm thấy ?

Đạt Nhân chột phì cười :

- Tính khí của đại cử quả không khác gia phụ. Người khác thì xem tài vật làm trọng riêng gia phụ lại xem kinh điển quý hơn sinh mạng. Nếu đại cử

thật sự tiếc quyền cổ thư đó thì đây, đây là những gì còn sót lại của quyền cổ thư được tiêu diệt tìm thấy, đại cử cử giữ lấy.

Đạt Nhân cho tay vào người lấy ra một mảnh bì da đã đen sạm và điểm mốc vài chỗ.

Tôn Bằng nghi ngại đưa tay đón nhận bì da.

Chỉ khi nhìn vào hàng chữ được khắc theo lối cổ, ngay trên mảnh bì da giọng nói của Tôn Bằng mới tỏ ra phân khích :

- Đúng là quyền cổ thư đó rồi. Vạn Vật Quy Nguyên Kinh.

Đạt Nhân mỉm cười :

- Chỉ tiếc là chỉ còn mỗi mảnh da nếu còn nguyên vẹn không biết đại cử cử còn mừng đến cỡ nào. Chúng ta đi được chưa đại cử cử ?

Hết chương 2